

8 MAART — 7 JUNI 2020

YES, PLEASE!

YES, PLEASE!

YES, PLEASE!

YES, PLEASE!

YES, PLEASE!

YES, PLEASE!

We worden dagelijks met seks geconfronteerd via pornosites, dating apps en andere media. Ze geven ons een eenduidig beeld van hoe seks eruit moet zien en gevoeld moet worden. We lijden collectief onder prestatiedruk. Zijn onze lichamen wel mooi genoeg? Wat wil de ander? Genieten we wel echt? Er is maar één plek waar we vrij kunnen experimenteren en geen druk voelen: onze verbeelding.

Theater en designcollectief Stichting Nieuwe Helden deed in de afgelopen twee jaar onderzoek naar de erotische verbeelding van Nederlanders en Vlamingen. Interviewers trokken in een met audioapparatuur uitgeruste caravan naar festivals om fantasieën te verzamelen. Deze verzameling van ruim 300 fantasieën vormt de basis voor de tentoonstelling *Yes, Please!*, waarvoor Marres is omgetoverd tot een huis der zinnen. Een reeks thematisch ingerichte kamers nodigt bezoekers uit om al loungend, kijkend, voelend, luisterend en lezend door uiteenlopende sensuele werelden te reizen.

INTERVIEW

LUCAS DE MAN

Initiatief en dramaturgie

PASCAL LÉBOUCQ

NAOMI JANSEN

VIVIEN VUONG

Vormgeving

MARC ALBERTO

Geluid

31 januari & 5 februari
Valentijn Byvanck

KWETSBAARHEID

LUCAS: Dit project begon met Nancy Fridays boek *My Secret Garden*, over vrouwelijke fantasieën, uit 1973. Friday interviewde vrouwen over seksualiteit toen dat nog best een taboe-onderwerp was. Ik was vijftien, las die interviews en dacht: Wow. Zit dit allemaal in een mens? Heel veel jaren later interviewden we naar aanleiding van het theaterstuk 'De man is lam' seksuologen, die vertelden dat jonge mannen en vrouwen steeds vaker met prestatieproblemen kampten. Ze hadden allemaal het idee dat ze het niet goed deden in bed. Ik wilde dat onderzoeken. De experts wijten het aan stress, maar ik denk dat het komt door een taboe op kwetsbaarheid. Seks is universeel, maar het erotische is uniek en intens persoonlijk. Kwetsbaarheid vraagt om openheid, delen, toegeven. Dat vind ik heel interessant. Dus niet: Hoe doe je seks? Waar zit de g-spot, de o-spot, de q-spot? Dat kan je allemaal leren. En trouwens, voor de één voegen die zones iets toe en voor de ander helemaal niet. Heel privé voor jezelf bedenken wat je wilt, is ingewikkeld. Dat vraagt dialoog, allereerst met jezelf. We kwamen veel schaamte tegen in de interviews: de zelfcensuur is enorm. Laat staan dat je je fantasie ook nog eens gaat delen.

Mijn eerste idee was om topschrijvers erotische verhalen te laten schrijven. We zouden ze laten inspreken door prachtige stemmen. Luisteraars konden kiezen welke stem ze mooi vonden. Voor sommige luisteraars werkte het wel en voor anderen niet. Toen hebben we een andere koers gekozen. We deden een oproep aan mensen om hun eigen verhaal te komen vertellen in Marcs studio. Tien mensen reageerden. Bij de eerste verteller, een vrouw, voelden we meteen dat dit goed was, omdat het eigen was; van haar zelf.

MARC: Het is heel opwindend te horen hoe iemand anders opgewonden raakt, ook al deel je diens voorkeur of een fetisj niet. Dat is universeel spannend, want mensen zijn empathisch ingesteld.

LUCAS: De vrouw in de studio leerde mij dat je van erotisch niet iets universeels moet proberen te maken. Dat gaat niet. Wat ik heerlijk vind, is de totale diversiteit en variatie. Maar dat betekent dat je veel mensen moet interviewen. We maakten een mobiele opnamestudio in een caravan die we Bolleke noemden. Wende Sniijders nodigde mij uit om een show op Lowlands te presenteren. We mochten onze caravan neerzetten en ik gebruikte de show om Wende te interviewen over haar seksuele fantasieën. Dat vond ze prima, als ze mij ook mocht interviewen. Dat was een groot succes. Daarna nodigden andere festivals ons ook uit om te komen. We hebben daarna wel honderd interviews gedaan, van heel bekende mensen tot een afwasser op de Parade. Dat was supermooi, al gingen sommige mensen ook toneelspelen en dan raak je meteen kwijt waar het echt over gaat: kwetsbaarheid.

NAOMI: Ik ben ook geïnterviewd tijdens een liveshow. En omdat er publiek bij was, maakte ik er toch meer een verhaal van. Was ik in een caravan geïnterviewd, dan had ik me kwetsbaarder opgesteld.

MARC: Het feit dat je durft te delen, betekent niet per se dat het niet meer uitmaakt wat je zegt. Ik geloof dat je altijd kwetsbaar blijft. Maar je kan het natuurlijk wel overschreeuwen. In de studio-interviews hoor je de aarzeling, schaamte en kwetsbaarheid die bij de liveshows soms werd weggelachen.

PASCAL: Een erotische gedachte of beleving is zoiets vluchtigs, dat probeer je in een interview te zoeken, te vangen. Je kunt daar wel een deel van vangen en bevroren tot een verhaal, maar het is ook iets dat continu in beweging blijft. Het is op zich heel logisch dat je je fantasie als een anekdote gaat vertellen, maar daarin zit natuurlijk niet de magie.

INTERVIEWS

LUCAS: In een interview ben je samen op zoek naar wat de geïnterviewde opwindt. Op één dag heb ik vier vrouwen geïnterviewd die allemaal ruw genomen wilden worden in de keuken door een man of vrouw. Dan vraag je: Wie komt er binnen? Ken je hem of haar? Hoe komt diegene de keuken binnen? Ben jij het die genomen wordt, of is het iemand anders? Zie je een gezicht? Heeft hij of zij kleren aan? Allemaal details. Proberen te doorgronden wat er precies gebeurt. Vier keer dezelfde fantasie blijkt dan vier totaal verschillende verhalen op te leveren. Bij de ene ging het echt om de seks; de ruwheid, het fysieke aanraken, nagels. Ze had geen gezicht gezien. Ze wist niet hoe de keuken eruit zag. Die keuken deed er eigenlijk ook niet toe. Het was het verrassingseffect. De ander ging het puur om het idee dat iemand zo geil was dat hij haar wou. Ze wist heel goed wie het was, namelijk iemand die zij niet kon krijgen. In haar fantasie was ze zo sexy dat die persoon zich niet kon inhouden. Hij was naar haar huis gegaan en had haar, *wham*, op de keukentafel gepakt. En ik geloof dat als mensen beseffen wat hen opwindt, bijvoorbeeld het fysiek harde of het spannende, of dat het bij een ander meisje zo sexy is dat je je niet kan inhouden, dan helpt dat hen om hun eigen erotisch te snappen.

We ontdekten een aantal patronen in de verhalen. Veel mensen beschrijven natuurlijk iets visueel en dan is het standpunt belangrijk. Ik sta hier en kijk daarnaar of iemand kijkt naar mij. Het tweede belangrijke is aanraken. Wel of niet aangeraakt worden. Zacht, hard, heftig, intens aangeraakt worden. En ten slotte: in je fantasie ben je altijd zeer gewild. Het grootste verschil tussen mannen en vrouwen in heteroseksuele fantasieën, ontdekten we, is dat mannen in hun verhalen goed presteren, namelijk iets doen waardoor de ander helemaal blij is. Mannen zijn er in hun fantasie heel erg op gericht dat de ander geil is en klaarkomt. Vrouwen

hebben in hun fantasie vooral geen last van mannen. Ze zijn gefocust op ontzettend genieten. Het gaat helemaal om hen. Zo definiëren ze hun vrijheid: helemaal mogen loslaten of juist dat alles vanzelf gaat. Voor sommige mensen duidt de fantasie op iets wat ze missen in het dagelijks leven. Anderen willen vooral meer. Hoe ze bij die fantasie komen is misschien verschillend, maar het komt altijd neer op vrijheid en loslaten.

MARC: In hun fantasieën hebben mensen het vaak over stoffen: latex, satijn of bijvoorbeeld yogabroeken. Het gaat erom dat mensen in hun fantasie vaak een heel specifiek gevoel hebben voor iets dat heel klein kan zijn. Zo vertelde een homo-seksuele man dat hij opgewonden werd van satijn. Dat kwam omdat hij in zijn jonge jaren, voordat hij uit de kast kwam, viel op voetballers die satijnen broekjes droegen.

NAOMI: Het gaat vaak om de context van een stof in een bepaalde ruimte: in welke situatie en met welke mensen. Ik kan me voorstellen dat het in een fantasie meer gaat om het lichaam, om een situatie die zweterig is en met strakke kleding. Dus dat de stof van de yogabroek er niet erg toe doet.

LUCAS: Wat mij iedere keer weer opvalt, is dat de kleding vaak belangrijker is dan de seks. Het werkt verhullend, of juist niet, het wordt opengescheurd, kapotgescheurd, er is natte kleding, niet natte kleding... het verhaal gaat zelden over de seksuele handeling zelf. 90% komt wel tot seks, maar daar gaat het niet om in de fantasie; het gaat om de weg ernaartoe. Ook als er geen kleding in voorkomt. Er was één jongen, dat vond ik het mooiste verhaal, die heeft het over een blik van een vrouw die hij tegenkomt. Ze wil hem en hij haar ook. En dan hebben ze seks. Als je vraagt wat voor seks, dan komt er eigenlijk geen verhaal. Het draait allemaal om die blik.

Heel veel mensen zijn in hun fantasie zowel een personage als de toeschouwer. Ze wisselen voortdurend daartussen. Je hebt ook mensen die iedere keer anders

beginnen, maar altijd op een kern terugkomen. Wij vroegen ook altijd aan de verteller om de persoon die in die fantasie seks heeft te beschrijven. Mensen vertelden dan dat zij zichzelf seks zien hebben, maar dan twintig jaar ouder. Of mensen zien zichzelf, maar dan heel anders. In ieder geval zijn ze altijd mooier, zelfverzekerder, sexyer, aantrekkelijker. Gewoon een soort versie van henzelf die niet bang is, maar vrij. Sommigen zijn vrij en zeggen dat ze in hun fantasie nog meer durven. Anderen zeggen iets niet te durven maar in hun fantasie wel. En weer anderen zeggen naar iets te verlangen dat alleen in hun fantasie mag bestaan. In mijn eigen fantasie wordt alles vloeibaar, een idee van versmelten en de controle loslaten, niet meer hoeven te denken, maar mogen zijn. En daarom is erotiek voor mij anders dan seks. Seks is heel erg aanwezig, resultaatgericht bezig zijn. Voor mij gaat erotiek om een soort niet zijn, totale vrijheid. Het moment waarop je mag loslaten.

We hebben de fantasieën in negen hoofdcategorieën verdeeld. Meerdere mensen; Macht, controle, ruwe seks; Nieuwigheid, avontuur en afwisseling; Taboes & verboden seks; Delen van partners & non-monogamie; Romantiek & passie; Erotische flexibiliteit; Herbeleven; en Focus & sensaties. Zeven ervan zijn afkomstig uit een onderzoek van vierduizend mensen door de Amerikaanse psycholoog Justin Lehmiller in 2018. Lehmiller vroeg aan mensen wat hun lievelingsfantasie was en hoe ze die fantasie in een woord zouden samenvatten. En zo ontstonden de categorieën. Wij hebben de laatste twee toegevoegd. Het onderzoek blijft doorgaan. Er zijn nog best veel dingen die we nog niet hebben gezien. Ik had meer games verwacht, bijvoorbeeld dat mensen fantaseren seks te hebben met wezens uit Fortnite. Ook vonden we geen homo's die fantaseren dat ze seks hebben met een vrouw, of mannen die vrouw willen zijn of andersom, of voorbeelden van genderfluïde vrijen.

Er zijn ook veel mensen die een fantasie niet willen. Omdat ze zich ervoor schamen, zoals met plas- en poepseks, of

omdat het niet mag, zoals met pedofilie. Seks met kinderen is het moeilijkst; dat taboe is te groot. Pedofielen meldden zich niet aan. De tweede grootste categorie is de verkrachtingsfantasie en SM en dominantie. We hebben een reeks vrouwen gesproken die fantaseren over verkrachting, maar dat eigenlijk niet willen. Dat zijn jonge onafhankelijke vrouwen, die voelen dat dit haaks staat op wie ze willen zijn. Maar een fantasie dat je verkracht wordt, hoeft niet te betekenen dat je gedomineerd wilt worden. De fantasie is juist de uiting van jouw wil. Jij bent de dominante. In SM-bondage is het altijd de vraag wie de meeste macht heeft. Het antwoord is natuurlijk de sub, want die nodigt uit en kan stop zeggen.

Er bestaat geen standaard relatie tussen de werkelijkheid en de fantasie. Alles wat je seksueel doet, voedt natuurlijk wie je bent en hoe je fantaseert. Als ik jou twintig jaar opsluit, zullen jouw fantasieën intensiveren. Als jij ongelofelijk veel seks hebt met tien mensen tegelijk, zou het kunnen dat je fantasieën op een laag pitje komen te staan. Een verlangen is iets dat je ooit wil doen. Een fantasie is iets dat je opwindt. Beelden die je opwinden, die hoef je niet per se werkelijk te beleven. We hebben van alles gehoord: mensen die een trio hadden en het net zo spannend vonden als in hun fantasie. Of mensen die het vreselijk vonden en terug gingen naar hun fantasie of een nieuwe fantasie hadden ontwikkeld. Gaandeweg wordt de fantasie verfijnd, of de fantasie wordt steviger omdat de werkelijkheid erbij komt.

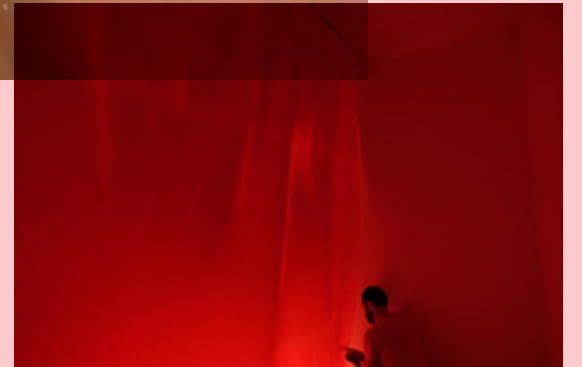
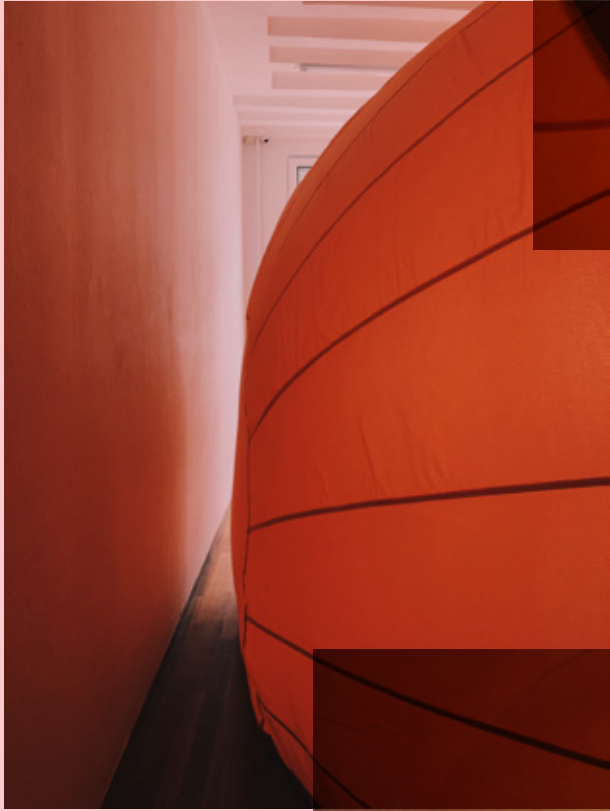
Ik geloof niet dat fantasie maakbaar is. Die gedachte reduceert fantasie tot een verhaal en verhalen maken is niet de essentie van fantasie. Een fantasie kan ook over kleur gaan, over kou op de huid, een gevoel. Bovendien, als je fantasie maakbaar zou zijn dan kun je ook pedofilie wegprogrammeren of allemaal exact die ene fantasie hebben die de overheid ons oplegt. En daar geloof ik niet in.

DE TENTOONSTELLING

PASCAL: De opdracht om het ontwerp voor deze tentoonstelling te maken was voor mij een enorme uitdaging, omdat iedereen een eigen erotische beleving heeft. Daarom was het belangrijk om een ontwerpteam te maken met Marc, Naomi en Vivien, om verschillende perspectieven te combineren. Tegelijk denk ik dat je als ontwerper en theatermaker een gezonde portie egoïsme moet hebben om dingen te doen die je zelf fijn vindt. Als je van daaruit niet het ontwerp laat ontstaan, dan ga je nooit anderen meekrijgen. Erotiek is vaak het uitstellen, omwegen maken, een herhaling ook van ervaringen. Hoe creëer je dat op een scenografische manier, zodat bezoekers worden vertraagd of een omweg moeten maken om tot de eigenlijke ervaring te komen? Hoe neem je de bezoeker mee in zo'n beleving?

LUCAS: Wat ik fijn vind in een tentoonstelling is dat je een wereld creëert, zeker bij Marres, waarin je mag duiken en mag voelen, doen, zoeken en zijn. Ik was eerder een paar keer bij Marres. Hoe *cool* zou het zijn als bezoekers op zoek kunnen gaan naar wat hen prikkelt? De tentoonstelling raakt de onderstroom van fantasie. Dus het verlangen van aanraken, schaamte, zoeken, geluid, voelen, trillen. Bezoekers duiken in de verhalen, in de hoeveelheid aan fantasieën. Ze komen omdat ze denken dat het prikkelend gaat zijn of omdat ze hopen dat het gaat meevallen; er zit hoe dan ook toch een soort spanning. Ik denk dat dit heel goed is: we gaan die spanning alleen maar vergroten in het begin.

NAOMI: Voor mij gaat de tentoonstelling over materialiteit: het voelen, het aanraken. Ik vind niets zo onaantrekkelijk als een tentoonstelling waar je niets mag aanraken of niet dichtbij kan komen. Hier proberen we die ruimte juist wel te maken. Ik ervaar mijn lichaam doordat het iets voelt, ruikt of hoort en dat kan hier allemaal. Zelfs als je alleen bent in de tentoonstelling kan je lichaam op ontdekkingstocht.

MARC: Voordat we honderddertig uur interviews gingen opnemen, hebben we heel goed nagedacht over waar mensen naar gaan luisteren. Ik ben gaan zoeken naar wat er tussen de verhalen zit, dat iets vertelt over de manier waarop mensen hun fantasie beleven. Je ontdekt dat het meest gebruikte woord 'ja' is en het tweede meest gebruikte woord is 'uh'. Dat zijn duizenden stopwoordjes die van alles laten zien: aarzeling, gevoel, misschien wel herbeleving of twijfel over hoe iets moet worden genoemd. Ik heb die allemaal verzameld en die geluiden vormen de bouwstenen voor de soundscapes. Maar er zijn ook andere geluiden. Het is voor mij heel belangrijk dat het geluid samen met de ervaring en het materiaal van de ruimte, bijvoorbeeld een tapijt, een fysieke ervaring vormt. We maken vanuit die bouwstenen nieuwe samenstellingen van geluid die op een bepaalde manier stimuleren. Dat kunnen resonanties en vibraties zijn, of gesmak en gefluister, geluiden waarbij mensen zich iets voorstellen, ook al hoeft dat niet seksueel te zijn. We willen de tentoonstelling open inrichten en bezoekers uitnodigen en triggeren. We moeten ons eerlijk blijven verhouden tot de fantasieën en de kwetsbaarheid daaromheen.

PASCAL: Ik vind al die verschillende stemmen, al die kuchjes en zuchtjes en pauzes een grote erotische lading hebben, los van de concrete fantasie die ze omschrijven. Eigenlijk is het jammer dat we niet meer dialecten of talen hebben: Limburgs, Russisch, Italiaans.

LUCAS: Pascal, Marc, Vivien en Naomi zijn al maandenlang materialen aan het testen. Hoe werk je met mensenhuid, of met het zien van andere bezoekers, of met schaduwspel? We bouwen spanning op. Pascal heeft bewust gekozen om niet Marres te verbouwen, maar het museum te houden zoals het is en daarbinnen de ruimtes te installeren. Dat is een heel bewuste keuze, want daardoor zie je dat het een 19-eeuws huis is met kamers. In deze tentoonstelling zie je dat andere bezoekers erotische verhalen lezen, maar

je weet niet welke. Je luistert naar een verhaal waarin iemand vastgebonden en hard genomen wordt en de persoon naast of tegenover je luistert misschien naar iets heel anders. Kijken, gezien worden, spanning voelen, uitdagen; het gaat om meer dan ruimte alleen maar voelen en naar erotische verhalen luisteren.

PASCAL: Een belangrijke insteek voor de scenografie is, dat de bezoekers zelf essentieel zijn voor de beleving in de tentoonstelling. Juist het kijken naar de ander, zeker iemand die intens denkt of voelt, is erotisch. Dat is voor mij persoonlijk een belangrijke drijfveer geweest bij het ontwerpen van de tentoonstelling.

NAOMI: We hebben steeds gekeken naar wat voor spel de aanwezigheid van andere bezoekers oplevert en hoe we dat spel met onze vormgeving kunnen stimuleren.

MARC: De tentoonstelling moet dat spel toelaten. Mensen moeten zoveel mogelijk open, zintuiglijk alert en ontspannen zijn. Hoe bouw je dat op?

KAMERS

PASCAL: Mijn favoriete experiment is *The Membrane*, een grote elipsvormige tent in de balzaal. En niet alleen om wat er binnen gebeurt, maar juist ook vanwege de ervaring daarbuiten. Omdat je van binnen ervaart wat er buiten gebeurt. We hebben het huis als een menselijk lichaam benaderd en van daaruit zijn we gaan ontwerpen. Waarom een lichaam? Iedereen kent het verlangen om in een lichaam te nestelen, om het te kunnen ruiken, strelen, die intimiteit en intensieve manier van ervaren. Onze opgave was om dat te vertalen naar een ruimte die je fysiek moet aanraken om überhaupt de ruimte te kunnen betreden. We wilden dat je, zodra je binnen bent, vergeet dat je in een ruimte bent waar ook nog andere mensen zijn en dat je bijna dezelfde intimiteit en intensiteit beleeft als wanneer je met een geliefde in bed ligt. We willen dat je je gewoon verliest in de tactiele ervaring van intimiteit en gevoel, zonder dat je je ervoor schaamt.

NAOMI: Voor mij is *The Kitchen* het meest opwindend. Ik denk dat het komt omdat het de meest alledaagse setting is die je in een huis kan creëren, waarin je ook met meerdere mensen aan een tafel kan zitten en bepaalde handelingen deelt. Een woonkamer is passiever en met een badkamer ga je meteen richting naakt. Een keuken is eigenlijk een heel neutrale ruimte. In Marres word je op weg daar naartoe in een wat smalle omgeving geplaatst en dat vond ik meteen spannend, vooral denk ik voor mensen die hier nog niet eerder zijn geweest. Voor mij is fantasie niet alleen maar lieflijk en rustig, maar het heeft juist altijd ook iets onbestemds. Ik hoop dat de keuken dat effect gaat sorteren: wanneer je daar binnenloopt en er zitten andere bezoekers, aarzel je misschien een beetje en kom je met een zekere spanning de ruimte in. Marres is geen alledaagse tentoonstellingsruimte. Je kan de ruimte hier optimaal inzetten om

ook die zwaardere, spannende lagen van erotiek te belichten.

VIVIEN: Het is ook een soort erotische spiegel voor jezelf. Hoe ver ga je? Hoe nieuwsgierig ben je? Waar laat jij je toe verleiden? Het zegt veel over jezelf. Als je dan andere mensen een stapje verder ziet gaan, dan is dat ook heel interessant om te ontdekken. De tentoonstelling wekt nieuwsgierigheid, streelt je zintuigen en nodigt uit om dieper in je eigen verbeelding te duiken.

The Fireplace, de kamer met het golvende tapijt, begon met een beeld. In de ruimte zie je dat zo'n tapijt echt veel meer gaat leven, dat het uitnodigt om te spelen. De uitnodiging die je creëert door onder het tapijt te kruipen of juist erop te gaan liggen of er overheen te lopen, brengt een heel ander soort ervaring. Zo'n hoogpolig tapijt is natuurlijk heel tactiel, er is zachtheid en vorm en kleur. Je creëert daar een situatie waar het heel comfortabel is om te verblijven, dat bezoekers dat ook uitstralen en dat die energie weer uitnodigt. We hopen een nieuwe wereld van onderuit dat tapijt te laten ontstaan. Als daar andere mensen bij komen, dan wordt dat extra spannend.

PASCAL: Ik hoop dat mensen na de tentoonstelling nieuwe hoekjes in hun huis ontdekken. Laten we het gewoon onder het tapijt doen of op het tapijt, of opgerold in het tapijt. Dat is zo mooi aan Marres: het is echt een huis en niet een grote loods of een museum. Je blijft voortdurend die menselijke maat voelen, waardoor je fantasie altijd verbonden is aan een situatie die zich ook thuis kan voordoen.

VIVIEN: *The Skin*, de ruimte met de latex wand, moet je eigenlijk een ervaring van huid geven. Latex kennen we natuurlijk van de strakke pakjes, maar het materiaal is op zichzelf ook heel tactiel. Het gaat er hier om dat echt aan te raken en te voelen. Pascal had het aanvankelijk *Wet Room* genoemd, daar speel ik ook mee, met glycerine, water, geur en vochtigheid.

Als je

PASCAL: Iedereen heeft voortdurend huidhonger. Dat kan je hier proberen te stillen, door een oppervlakte van misschien wel vijf lichamen in een keer te betasten en aan te raken.

EFFECT EN VERVOLG

LUCAS: Het project heeft voor mij heel veel gedaan. Om te beginnen heb ik meer fantasieën dankzij dit project. Erkennen voor jezelf is stap één. En daarna delen met een ander, wat niet hoeft te betekenen dat je alles zegt. Maar wel dat je iemand toelaat in jouw wereld. De ander moet de basis van jouw opwinding kennen. Daar kun je zeventienhonderdduizend verhaaltjes of beelden voor bedenken. Maar vervolgens is iedereen verschillend: de een is supersensitief, de ander wil een verhaal, weer een ander kickt op omstandigheden, energie of emotie.

NAOMI: Ik hoop heel erg dat de tentoonstelling bezoekers het gevoel geeft dat ze seksuele fantasieën mogen hebben. Of je die met anderen deelt of niet, dat maakt niet uit, maar dat je je in ieder geval niet afsluit van je fantasie.

PASCAL: Los van het boek of de tentoonstelling is de belangrijke vraag hoe je jezelf kan voeden of inspireren in het dagelijkse leven. *Yes, Please!* hoopt bezoekers te activeren. Dit rijke palet aan fantasieën inspireert om je eigen activiteit te verhogen. Eigenlijk zou ik mijn agenda gedurende de tentoonstelling willen blokkeren en alle dagen komen ervaren wat hier gebeurt. Er worden deuren opgezet en dan weet je niet wat voor situaties zich gaan voordoen.

MARC: Mijn belangrijkste reden om dit project te doen is om vooral ook gemarginaliseerde mensen op seksueel en gendergebied ruimte te geven voor hun verhalen. Ik merk dat je eigen identiteit of voorkeur mogen benoemen of een zelfgekozen vlag mogen dragen een heel belangrijke schakel is naar burgerschap. Ik heb veel vrienden die door angst voor hun omgeving in de kast worden gehouden en die daar al jarenlang onder lijden. Voor deze mensen is het heel belangrijk dat er een ruimte is waar geen oordelen geveld worden. Bij verder onderzoek zou ik deze kwetsbaarheid meer ruimte willen bieden.

LUCAS DE MAN (1982, België) is met ingang van 2020 artistiek directeur bij Amsterdam Light Festival. Hij is afgestudeerd in Germaanse Talen aan de KU Leuven, en aansluitend studeerde hij regie aan de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten. Naast zijn werk als artistiek leider van Stichting Nieuwe Helden is De Man werkzaam als (freelance) regisseur, acteur en conceptontwikkelaar. Hij presenteert verschillende culturele tv-programma's waaronder Kunstuur (AVROTROS). Hij is vaak host voor grote en kleine evenementen in Nederland en België, geeft lezingen en is af en toe gastdocent.

PASCAL LÉBOUCQ (1981, België) is vormgever en scenograaf. Leboucq is klassiek geschoold als beeldhouwer aan de Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen, en specialiseerde zich vervolgens als ontwerper in de openbare ruimte aan de Design Academie in Eindhoven. Naast zijn autonome werk is hij werkzaam als freelance scenograaf voor verschillende theatergezelschappen. Leboucq is ook kernlid van Stichting Nieuwe Helden en is daar werkzaam als hoofd vormgeving. Met Nieuwe Helden maakt hij stedelijke, veelal bio-based kunstinstallaties en multi-disciplinaire scenografieën.

NAOMI JANSEN (1994, Nederland) is freelance vormgever. Na haar opleiding Media and Culture aan de Universiteit van Amsterdam, is Naomi sinds 2018 betrokken bij uiteenlopende projecten van Stichting Nieuwe Helden, zowel op grafisch als scenografisch gebied. Daarnaast volgt ze een deeltijdopleiding aan de Willem De Kooning Academie in Rotterdam tot Docent Beeldende Kunst en Vormgeving.

VIVIEN VUONG (1989, Nederland) is afgestudeerd ontwerper van de Design Academy Eindhoven. Haar ontwerpproces richt zich op materiaal experimenten, zinnestrelende interacties en verhalen met impact die niet alleen het denken in beslag nemen, maar ook de zintuigen prikkelen. Hiermee wil ze nieuwe relaties vormgeven, esthetische interacties uitlokken en verbinden door middel van design.

MARC ALBERTO (1990, Curaçao) is een componist en uitvoerend multi-instrumentalist en producer, die betrokken is bij collaboratief werk, alsook solo performances en geïmproviseerde verkenningen. Marc werkt vanuit een zelfbenoemde "contextuele, niet-idiomatische" basis. In de afgelopen tien jaar heeft Marc een unieke stem gevonden in een carrousel van projecten waarvan de verscheidenheid een weerspiegeling is van verschillende culturele achtergronden.

MET DANK AAN:

Isaura Aligbeh
Isa Altink
Jana Antonissen
Ela May Averill
Amber Bloos
Michaël Bloos
Simone de Boer
Danielle Brouns
Barry de Bruin
Jan de Deken
Joy Dekker
Titus Duitshof
Rashif El Kaoui
Kim Eldering
Naomi Felesita
Anoek Fieten
Mariëlle de Goede
Wouter Goedheer
Isa de Grood
Gert Hekma
Cas Hieltjes
Tijds Huyts
Nosh Ipenburg
Sima Kirjazowa
Oscar Kocken
Lucas Kramer
Robin Krijgsman
Ellen Laan
Joana Lamptey
Hanneke Last
Charlot van der Meer
Nina Monteau
Senna Pauli
Jolijn Peters
Laura Peters
Dona Popovici
Emiel Rietvelt
Bas van Rijnoever
Judith Schory
Laura Schutte
Wim Slabbinck
Lisa Smal
Martin Snip
Mark Spiering
Linde van Tienen
Ingeborg Timmerman
Mo Veenman
Henriette Versteijnen
Jip Verwiel
Lucas Vlamings
Isil Vos
Emillie Wiersma
Alexandra Yablonskaya
Oscar Zeegers

Amerpodia
HKU
Vooruit

En alle mensen die zo open en eerlijk hun diepste erotische fantasieën met ons hebben willen delen.

Team Marres: Valentijn Byvanck, Rosa van der Flier, Janice Huinck, Willem Jansen, Tineke Kambier, Ilse van Lieshout, Chandra Merx, Lyanne Polderman

Marres
Huis voor Hedendaagse Cultuur

Capucijnenstraat 98
6211 RT Maastricht
+31 (0) 43 327 02 07
info@marres.org
marres.org

dinsdag – zondag
12:00 – 17:00

Marres, Huis voor Hedendaagse Cultuur, ligt in het hart van de oude stad Maastricht. Bij Marres wordt met beeldend kunstenaars, muzikanten, vormgevers, koks en parfumeurs een nieuw vocabulaire voor de zintuigen ontwikkeld. Naast een dynamisch programma met tentoonstellingen, presentaties en performances heeft Marres een prachtige stadstuin en een geliefd restaurant.

COLOFON

Initiatief en dramaturgie: Lucas De Man
Vormgeving: Pascal Leboucq samen met Naomi Jansen, Vivien Vuong
Geluid: Marc Alberto
Curator: Valentijn Byvanck
Productieleider: Rosa van der Flier
Coverbeeld: Atelier Cambré
Fotografie: Naomi Jansen, Rosa van der Flier
Interview: Valentijn Byvanck
Coördinatie: Janice Huinck
Grafisch ontwerp: Ayumi Higuchi
Drukwerk: Drukkerij Tielen

Yes, Please/ wordt mede mogelijk gemaakt door deBuren en het Prins Bernhard Cultuurfonds.

Marres ontvangt structurele steun van het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, de Provincie Limburg en de Gemeente Maastricht.

provincie limburg

Gemeente Maastricht

